

2020. 12. 07. Császárné Jolika, Szalainé Krisztina, Pleva Jánosné

Kedves Testvérek!

2020. 12. 03-án telefonált Szendrei János testvér Mezőkövesdről. Ő a környékbeli testvérekkel tartja a kapcsolatot. Tarnamérán **Császár Jánosné**, Jolika testvérünknek és családjának a külső körülményei változatlanok. Jolika szeretettel köszönt minden testvért a következő Igével. **Ef 3,16:** *Hogy adja meg nektek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Szellemé által a belső emberben.*

Ugyan e napon Szendrei János testvér azt is elmondta, hogy miután Szalai Sándor testvér meggyógyult, és a feleségének, Krisztina testvérünknek is negatív lett a tesztje, és mind a ketten munkába álltak, kb. két hét múlva Szalainé Krisztina elkapta a koronavírus fertőzést. Azóta már ismét meggyógyult és dolgozik. Ennek a történetnek az érdekessége, hogy nem akkor kapta el, mialatt a karanténban otthon volt a koronavírusos férjével, hanem mikor már dolgozott. A tanulsága pedig az, hogy az Úr nyilvánvalóan vírusos környezetben is meg tud őrizni, ha akar, ugyanakkor megbetegedhetünk ott, ahol nem is gondoljuk, ha az Úr úgy látja jónak.

2020. 12. 07-én Kada Mihály testvér közvetítésével az alábbi levelet kaptam Galgagutáról. Korábban már hírt adtunk arról, hogy **Pleva Jánosné**, 98 éves testvérünket baleset érte, és kórházba került. A mostani levelet az idős testvérünk lánya, Zsuzsika írta, aki együtt él vele, és a gondozója. A levél így szól:

„Anyukám balesete előtti hetekben beszélgettünk éppen róla, hogy sose jó kórházba menni, de most az egyre jobban tomboló járvány miatt különösen rossz és veszélyes. Nagyon féltettem, féltettük őt, amikor megtörtént a baleset, és kiderült, hogy be kell vinni mentővel a balassagyarmati kórházba, röntgenre. Pár nap múlva adtak egy telefonszámot, amin ha hívom, akkor oda viszik hozzá, és így tudtunk is beszélni, így már kicsit jobb volt. Hála az Úrnak, hogy megőrizte őt az egy hét kórházban töltött idő alatt a korona vírustól. Negatív volt a Covid-tesztje, ami a zárójelentésén is szerepel. Sokszor gondoltam arra, hogy a lehetetlenben látszik meg, hogy Istennél minden lehetséges. E miatt is nagy-nagy hála van a szívünkben. A kórházban többek között egy fiatal katolikus lelki gondozónőnek bizonyosságot tett. Nagyon vártam, vártuk őt mielőbb haza, de tartottam is tőle, hogy fogom tudni fizikai erővel is ápolni, emelni, mosdatni, stb. Erzsi nővérem eljön segíteni, felügyelni, amikor szükséges.

Amikor túl vagyunk valamilyen nehéz, fájdalommal járó dolgon, sokszor elmondjuk Anyuval, hogy „Mindeddig megsegített minket az Úr”, vagy más Igét is. Biztatjuk magunkat és egymást, hogy „Mindenre van erőm a Krisztusban, Aki engem megerősít.” Benne bízunk továbbra is, hogy meghallgat, megsegít az Ő akarata szerint. Ezt már nagyon sokszor megtapasztaltuk. Naponta felolvasok, hallgatunk szolgálatokat, de olyan is van, amikor azt mondja, most inkább csend legyen. Valamilyik este pl., egy hálaadó éneket énekelt Anyu, és mivel én is tudom kívülről, örömmel együtt énekeltük. Minden naphoz kérek az Úrtól erőt, hogy el tudjam végezni, amit kell. Azt, hogy hogyan lesz tovább, az Úr tudja egyedül, de jelenleg úgy tűnik, javul a helyzet, nyugodtabban fekszik, fájdalmai lassan enyhülnek, ilyenkor jókat beszélgetünk, sokszor éjjel is.

Köszönjük szépen minden Családtagnak, és a Testvéreknek is, akik imádságban gondolnak ránk, hordoznak bennünket az Úr előtt. *„Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindeneket megcselekedhetik, feljebb hogynem mint kérjük vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint, Annak légyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké. Ámen!”* (Ef 3,20-21).

Vigyük imáinkban az Úr elé az említett testvéreket továbbra is!

Szeretettel:
Debrecen, 2020. december 07-én,
Apostol Imre